

Jan Vavříčka
„Šance“

Ulita nevydržela. Slabá skořápka nemohla obstát v nerovném souboji s vahou lidské nohy. Těžká černá bota zabila živého tvora. Omylem.

Právě jsem rozšlápnul šneka a pro děti na blízkém hřišti jsem nemilosrdný vrah. Jeden z těch prcků se rozbrečel.

Křupnutí ulity se mi docela líbilo. Mám radost i z křiku malého kluka. Mám radost ze všech zvuků co slyším a vůní co cítím a ze všech báječných pocitů, které zažívám. Je to paráda... konečně zase žít a prožívat. Cítím. Slyším. Myslím. Jsem.

První den venku! První kroky na svobodě. První procházka mimo špitál.

Pět nekonečných měsíců pobytu ve vojenské nemocnici mi připadá jako pět let. Dny se vleklý jako stupidní šnečí závody. Léky, jehly, kapačky, drogy. Den za dnem. Týden za týdnem. Zahnívajícím, mrtvé ticho. Ležel jsem na posteli a nemohl se hnout. Netvor připoutaný na kavalec plný hnisu. Stovky hodin jsem zíral do bílého stropu a nehnul ani palcem u nohy. Nešlo to.

Debilní bouračka! Nákladák mi nedal přednost. Kretén!

Doktoři mě rozkrájeli na kousky a zase poskládali. Skládačka ale není úplná. Pravá ruka končí v loketním kloubu. Nezbytná amputace odborně napravila nepovedený a amatérský řez, který mi na památku zanechal dvacetitunový nákladák a jeho ostré plechy.

Od bouračky uplynulo dvacetjedna týdnů a pustili mě domů.

Účet ve špitálu zaplatila armáda. Nabídli mi šanci, jak si vydělat peníze, i když jsem mrzák. Zaplatili mi léčbu, protézu, výcvik a já se jim upsal na deset let.

Z nemocnice mě poslali rovnou do výcvikového střediska. Osum měsíců jsem se plazil v zákopech, běhal s plnou polní, posiloval, polykal vitamíny, nadávky a vztek. Buzerace, rozcvičky, střelby. Moje fyzická šla nahoru jak rtuť teploměru v letních vedrech. Všechny testy jsem zvládnul. Kripl, co má dluhy, se holt musí snažit.

Podepsal jsem další smlouvu. Když sejmu aspoň tři genetáky, tak dostanu prémie.

Genetáci, tedy oficiálně geneticky modifikovaní útočníci, jsou záhadní agresori, kteří už půl roku okupují polskou Wroclaw. Veřejnost si ale myslí, že oblast je uzavřená kvůli plánované výstavbě nového disneylandu.

Okupanti již pozabýjeli přes dvacet tisíc obyvatel města. Polská armáda oblast uzavřela a požádala o pomoc speciální jednotky NATO. Nikdo zatím ale neví, odkud krvelační vetřelci přišli. Rozvědka zjistila o vetřelcích několik zásadních informací. Podle záznamů pořízených přímo na místě wroclawské tragédie mají neznámí útočníci ohromné regenerační schopnosti. Zásahy konvenčními zbraněmi jsou téměř neúčinné a vojenští experti odhadují, že okupanti prošli zásadními genetickými úpravami. Necítí bolest, jejich zranění a rány se zacelují

neuvěřitelnou rychlostí a podle tvrzení očitých svědků jsou vrazi schopni měnit tvar těla a ovládají telepatii.

Připadám si jako ve špatném filmu. Sedím v lavici a poslouchám poručíka, který nám sděluje nejnovější poznatky z probíhající bitvy. Prej telepatie a změna tvaru těla?! A dokonce mimozemské původ? Pche! Na pohádky už jsem trochu starej. Je mi přes čtyřicet, ale výcvik mi vrátil mládí, sílu a odhodlání. Pneumatika sádla na pupku zmizela a šedivý vlasy schovala kevlarová helma.

Konečně jsme odstartovali. Na palubě bitevního vrtulníku panuje dobrá nálada. Chlapci z Prostějova jsou prostě dobrá parta. Jsme nažhavený jak puberťáci před hampejzem. Píchl mi něco proti bolesti a na povzbuzení. Je mi fajn.

Už abysme sesákali dolu a postříleli ty drzý hajzly z vesmíru. Jsem rychlejší, přesnější a hlavně, jsem připravenější! Těžké boty do půlky lejte, zelenohnědý maskáče, neprůstřelná vesta. Opasek s granáty, zásobníky a pouzdem s dýkou. V levačce držím nabitou devítku a protéza na pravé ruce je přizpůsobena jako granátomet.

Jsme na místě.

Seskakujeme na zpustošený trávník panelákového sídliště plný kráterů a výmolů. Okamžitě se kolem nás rozpoutalo smrtící peklo.

Ihned po seskoku z vrtulníku roztrhnul explodující granát jednoho z mých spolubojovníků. Nohy zůstaly, kde stál, ale torzo těla skončilo o sto metrů dál. Bylo to stejné, jako když mě vytáhli z té bouračky. Krev. Utržený ruce. Zoufalost.

Rychle se rozhlížím, odkud po nás pálí a kam bych se schoval. Sto, dvě stě metrů sprintu a okamžitě skáču za nejbližší auto. Na sídlišti je jich zaparkováno plno. Roztříštěná skla, zdemolované karoserie. Kouř.

Měl bych být v relativně dobrém úkrytu ale střelba neustává. Dávka z kulometu pokropila zelenou audinu, za kterou se schovávám. Musím pryč.

Otáčím se a poprvé vidím nepřítele. Padesát metrů přede mnou je skupinka pěti modrošedých vojáků. Jsou velký dobře přes dva metry. Vypadají jako lidi oblečení do skafandrů. Hlavu mají komplet schovanou v nějaké kukle. Vypadá jako šedivá, hladká koule.

Ihned jim granátometem posílám pozdrav. Výbuch odrovnal dva z nich. Jejich hlavy se rozpadly jak shnilý rajčata. Běžím ke zbylým třem a kropím je bez ustání olovem. Jednomu genetákovi se podlomily kolena. Ze zasažených míst a z utržených hlav jim stříká modřej sliz.

Sto metrů napravo ode mne jsem zpozoroval pohyb. Z paneláku vybíhá dalších deset modráků. Sakra! Snad mi někdo pomůže. Z kráterů a zákopů se škrábou kluci z našeho oddílu a přestřelka nabírá obrátky. Vrhám po nepříteli další smrtonosný dáreček. Exploze rozmetala vše co jí stálo v cestě. Instinktivně padám k zemi a kontroluju skóre. Kolik jich přežilo?

Rychle se zvedám a ... prásk! Zasáhli mě! Utržená ruka odletěla za záda. Necítím ale žádnou bolest. Odstřelili mi protézu. Můj granátomet je v háji, ale ještě mám v levačce nabitou pistoli.

Samopaly modráků se rozštěkaly a okamžitě cítím, jak mi levou nohou projela ostrá bolest. Vyrovnávám balanc a snažím se vzpamatovat. Vrávorám.

Dvojice modráků v klidu cílí. Jsem snadný terč.

Jeden z nich se náhle skácel na zem. Sprška kulek ho donutila políbit zem. Poslední z pětice okupantů mačká spoušť a ... vztekle zahazuje samopal na trávník. Jak to, že nevystřelil? Štěstěna se na mě usmála. Zaseknula se mu zbraň. Uf!

Sbírám poslední možné síly a navzdory palčivé bolesti v roztržitém koleni se snažím zamířit. Zatínám zuby, nadechuji se a ... zírám na zaseknutý samopal a mrtvolu v modrém skafandru u mých nohou.

Co se to sakra děje?

Mám pocit, jako bych se svezl na nějakém ďábelském kolotoči. Motá se mi hlava a třicet metrů přede mnou vidím jednorukého mrzáka s pistolí. Právě se nadechl a levačkou mi míří doprostřed obličeje...